

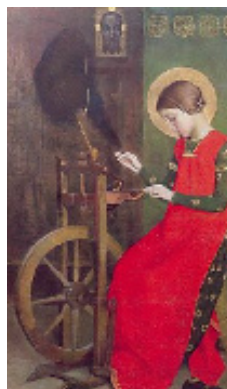
Kad čitamo hvalospjev ljubavi sv. Pavla u Prvoj poslanici Korinćanima, 13. poglavlju, ostajemo zadivljeni nad tom himnom u prozi. Kad čitamo životopis sv. Elizabete Ugarske, odmah nam se nameće misao da je ta svetica svojim životom napisala najljepšu himnu ljubavi. Njezin život i nije ništa drugo do Pavlov hvalospjev ljubavi u prozi. I za nju, kao i za onu Tabitu u Jopi, o kojoj pišu Djela apostolska, možemo reći: »Njezin se život sastojao samo od djela ljubavi i djela milosrđa koja je činila« (Dj 9,36).

Rodila se god.1207. u Ugarskoj. Kad su joj bile tek 4 godine, već su je zaručili za turingijskog grofa Ludovika. Vjenčanje s njim obavljeno je kad joj je bilo 14 godina, a njemu 20. Unatoč tome što su bili tako mladi, pa bi čovjek mogao reći i

nespremni za brak, njihov je brak bio ipak sretan. Sama je Elizabeta priznala svojoj vjernoj sluškinji Isentradi: »Ako ja toliko ljubim jedno smrtno stvorenje, koliko više moram ljubiti Gospodina, koji je besmrtn i gospodar sviju! « I vjerna Isentrada pripovijeda o međusobnoj bračnoj ljubavi Ludovika i Elizabete ovako: »Ljubili su se divnom ljubavlju te su jedno drugo blago poticali na hvalu i službu Bogu.«

Elizabeta je nježno ljubila svoga muža, a i on nju zbog njezine ljepote, plemenitosti i dražesnosti. Iako je i izvana bila veoma lijepa, nipošto nije bila zavodljiva. Među plemićkim napirlitanim damama Turingije grofica Elizabeta bijaše zbog svoje jednostavnosti u odijevanju te čednosti i skromnosti u životu gotovo prezirana. Ona se na dvorcu Wartburgu nije razlikovala mnogo od sluškinja jer je i sama neprestano radila, a malo ili ništa se zabavljala. Uostalom, ona je za zabave imala malo vremena jer je već s 15 godina postala majka, rodivši prvoga sina, u 17. godini rodila je kćerku, a u 20. godini još jednu kćerku. Slatki i pun ljubavi Elizabetin bračni život trajao je kratko. U ljetu god. 1227. Ludovik je pošao na križarsku vojnu. Elizabeta je tada pod srcem nosila i očekivala porod svoga trećeg djeteta. Tri mjeseca kasnije jedan joj je glasnik donio vijest da je grof Ludovik u Italiji umro. Elizabeta je tada zabugarila: »Umro! A s njim je umrlo i sve moje dobro na ovome svijetu.« Postavši udovica i nezaštićena, oboriše se na nju pohlepa i zavist svojte koja je nikad nije pravo podnosila. Bila je potjerana s dvorca Wartburga; oduzeli su joj i djecu, a ona se njima u prilog odrekla baštine. Kao franjevačka trećoredica prihvatila je u potpunosti evandeosko siromaštvo. Umrla je 17. studenoga 1231. Samo 4 godine kasnije papa Grgur IX. proglasio ju je svetom. U jednom pismu duhovni vođa svete Elizabete Konrad Marburški, koji ju je jako dobro poznao, ovako opisuje njezin život: »Elizabeta je smjesta započela obilovati krepostima. Tijekom svega života tješila je siromahe. A onda je započela sasvim ishranjivati gladne jer je zapovjedila da se sagradi svratište u koje je prihvatila veći broj bolesnika i nemoćnih.

Uostalom, ona je za zabave imala malo vremena jer je već s 15 godina postala majka, rodivši prvoga sina, u 17. godini rodila je kćerku, a u 20. godini još jednu kćerku. Slatki i pun ljubavi Elizabetin bračni život trajao je kratko. U ljetu god. 1227. Ludovik je pošao na križarsku vojnu. Elizabeta je tada pod srcem nosila i očekivala porod svoga trećeg djeteta. Tri mjeseca kasnije jedan joj je glasnik donio vijest da je grof Ludovik u Italiji umro. Elizabeta je tada zabugarila: »Umro! A s njim je umrlo i sve moje dobro na ovome svijetu.« Postavši udovica i nezaštićena, oboriše se na nju pohlepa i zavist svojte koja je nikad nije pravo podnosila. Bila je potjerana s dvorca Wartburga; oduzeli su joj i djecu, a ona se njima u prilog odrekla baštine. Kao franjevačka trećoredica prihvatila je u potpunosti evandeosko siromaštvo. Umrla je 17. studenoga 1231. Samo 4 godine kasnije papa Grgur IX. proglasio ju je svetom. U jednom pismu duhovni vođa svete Elizabete Konrad Marburški, koji ju je jako dobro poznao, ovako opisuje njezin život: »Elizabeta je smjesta započela obilovati krepostima. Tijekom svega života tješila je siromahe. A onda je započela sasvim ishranjivati gladne jer je zapovjedila da se sagradi svratište u koje je prihvatila veći broj bolesnika i nemoćnih.

Svima koji bi ondje potražili milostinju, darežljivo je dijelila dobročinstvo ljubavi. To nije činila samo tu, već po svim krajevima i dokle god dopiraše vlast njezina muža. Sve je svoje zalihe iz četiri kneževine svoga muža do te mjere potrošila da je naredila da se za potrebe siromaha proda svaki ukras i sva skupocjena odjeća. Imala je običaj da dva puta na dan, jutrom i navečer, osobno obiđe sve svoje bolesnike. Osobno se brinula za one koji bijahu među njima najodvratniji. Neke je hranila, drugima prostirala, neke na svojim ramenima prenosila i obavljala mnoge druge čovječne usluge. U svemu tome volja njenog muža blage uspomene nije zatečena nezahvalnom. Potom je, nakon smrti svoga muža, krenula k najvišem savršenstvu i od mene molila uz mnoge suze da joj dopustim da prosi od vrata do vrata. Na sam Sveti petak, kad su oltari bili razotkriveni, stavila je ruke na oltar u jednoj crkvi svoga grada kamo je dovela malu braću. U prisutnosti nekih odrekla se svoje volje, svih odličja svijeta i onog što je Spasitelj savjetovao u Evanđelju da treba ostaviti. Kad je to obavila i videći da je može progutati buka svijeta i svjetska slava one zemlje u kojoj je za muževog života slavno živjela, iako sam bio protivnik, otišla je u Marburg. Tu je u gradu sagradila jedno ubožište. Okupljala je bolesne i slabe, a bijedne i najprezrenije postavljala za svoj stol. Osim tih djelotvornih djela, pred Bogom svjedočim, rijetko sam kad sreo ženu koja bi više razmatrala. Neke su žene i neki redovnici u nekoliko navrata vidjeli: kad je dolazila iz osame na molitvu kako njeno lice čudesno sjaji, dok joj iz očiju prosijavaju kao sunčane zrake. Ispovjedio sam je prije smrti. Pitala je što treba učiniti s njenim imanjenjem i pokućstvom. Rekla je da sve, za što se već odavno tek pričinjalo da posjeduje, pripadaše siromasima.

Uostalom, ona je za zabave imala malo vremena jer je već s 15 godina postala majka, rodivši prvoga sina, u 17. godini rodila je kćerku, a u 20. godini još jednu kćerku. Slatki i pun ljubavi Elizabetin bračni život trajao je kratko. U ljetu god. 1227. Ludovik je pošao na križarsku vojnu. Elizabeta je tada pod srcem nosila i očekivala porod svoga trećeg djeteta. Tri mjeseca kasnije jedan joj je glasnik donio vijest da je grof Ludovik u Italiji umro. Elizabeta je tada zabugarila: »Umro! A s njim je umrlo i sve moje dobro na ovome svijetu.« Postavši udovica i nezaštićena, oboriše se na nju pohlepa i zavist svojte koja je nikad nije pravo podnosila. Bila je potjerana s dvorca Wartburga; oduzeli su joj i djecu, a ona se njima u prilog odrekla baštine. Kao franjevačka trećoredica prihvatila je u potpunosti evandeosko siromaštvo. Umrla je 17. studenoga 1231. Samo 4 godine kasnije papa Grgur IX. proglasio ju je svetom. U jednom pismu duhovni vođa svete Elizabete Konrad Marburški, koji ju je jako dobro poznao, ovako opisuje njezin život: »Elizabeta je smjesta započela obilovati krepostima. Tijekom svega života tješila je siromahe. A onda je započela sasvim ishranjivati gladne jer je zapovjedila da se sagradi svratište u koje je prihvatila veći broj bolesnika i nemoćnih.

Zamolila me da im sve porazdijelim, osim jeftine tunike koju je sama nosila i u kojoj želi biti ukopana. Kad je to bilo gotovo, primila je Gospodinovo tijelo. Poslije toga, sve do večernjeg časa često je govorila o najboljem što je čula u propovijedi. Potom je, najpobožnije, preporučivši Bogu sve koji su sjedili uza nju, izdahnula kao da je blago usnula.«

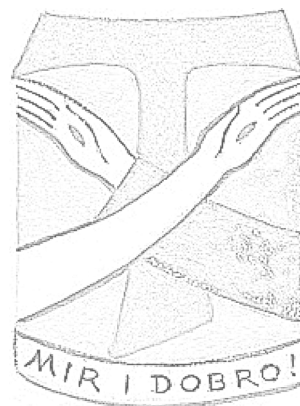

U času svoje smrti u srcu nije imala drugo do plamena svoje ljubavi kojim je izgarala za svoga Boga i sebi slične: za savršenstvo ljubavi, koja je najveće blago, svega drugoga bila je lišena. Napokon je napustila svoje tijelo, u prve pijetlove, 17. studenoga 1231. kao u veoma smirenu snu. Malo prije toga je u svojoj maloj sobi čula preblagi pjev; nakon toga je rekla: 'Gledajte, to je čas u koji je Djevica rodila Isusa!' Nakon što je živjela potpuno lišena svega, kao i Krist kad je umro na križu, umrla je u istom siromaštvu u kojem se On htio roditi. Ako živimo od Kristove smrti, njegova je smrt za nas počelo novog života, onoga za koji se valja nanovo roditi da bismo postali Božja djeca.«

Ivan Pavao II. primio je 27. listopada 1979. u audijenciju sudionike plenarne sjednice Papinskog vijeća Cor Unum. Kako je poznato, to je Vijeće osnovao papa Pavao VI. sa zadatkom da usklađuje svu karitativnu pomoć i djelatnost Crkve, kako bi je na taj način učinilo što uspješnijom. U svom nagovoru članovima Papinskog vijeća Cor Unum Ivan Pavao II. je naglasio kako Crkva, vršeći djela ljubavi, mora osjetiti i onu duhovnu ljubav koja je duša tih djela, a plod Duha Svetoga. Svoj je nagovor zaključio željom da bi se preko svih karitativnih djela očitovala Gospodinova samilost prema mnoštvu što trpi.

Sveta Elizabeta Ugarska zaštitnica je kršćanskoga Caritasa. I pravo je tako jer je njezin život za sve kršćane pravi izazov - izazov na djela kršćanske ljubavi i milosrđa.

Iz knjige Duhovni velikani, autora p. Josipa Antolovića, SI

*Odgovara: Stjepan Kelčić, Kaptol 9, Zagreb,
tel 4814 -260, e-mail: fsr.kaptol@ofm.hr*

SV. ELIZABETA UGARSKA

**800. OBLJETNICA
1207. - 2007.**

**Franjevački svjetovni red
Mjesno bratstvo Kaptol**